

LBRIS

We know
books

D.B. Stone

Winnetou și cutia de aur

Al doilea volum din seria
În umbra dreptății

Editura Ink Story
Pucioasa, 2024

Capitolul I

Pe mare

„...și a adus asupra lor marea
care i-a și acoperit.”

Iosua 24: 7

De când am recuperat cutia de aur îngropată de David Saller, dorința mea a fost să-i aflu conținutul. Dar, înainte de asta, trebuia mai întâi să duc celor din familia dervișului vestea că acesta fusese ucis. Asta dacă el ar fi avut o familie. Aveam un sentiment că undeva, în Damasc exista totuși o rudă a acestui nefericit. Erau multe întrebări fără răspuns, iar cuvintele de pe spatele acelei cutiute din aur parcă mă provocau să le aflu tâlcul. Le învățasem pe de rost și meditam adesea la înțelesul ascuns al acestor versuri:

*„A ta moștenire de vrei să o ai,
Perechea din aur te va ajuta!
Dar pentru aceasta, alege să dai!
Iertare curată și inima ta!”*

Pentru această poezie am ales și eu și Winnetou să batem atâta cale până în Orientul Apropiat. Cine știe prin ce pericole vom trece ducând această cutie la presupusa familie a lui Amir Hassan. Numele său era singurul lucru pe care îl știam din toată această necunoscută.

Până am găsit un vapor pentru a pleca din San Francisco, am mai petrecut câteva zile în locuința secretarului. În acest scurt răgaz, Hans Gollwitz s-a hotărât să rămână în Vest împreună cu frățiorii săi. Oportunități erau destule, iar el putea să cumpere o locuință bună cu banii din Marele Premiu.

Cu noi, lucrurile stăteau altfel. Înaintea mea și a lui Winnetou se întindea un lung drum pe mare, așa că ne-am pregătit cât am putut de bine pentru a-l parcurge. Ca măsuri de prevedere, am luat medicamente și alte doctorii, pentru a ne trata eventualele afecțiuni cauzate de schimbarea climei. Mă gândeam mai mult la apăș, dar luam în calcul că și sănătatea mea putea fi pusă în pericol. Am făcut, de asemenea, provizii de praf de pușcă, muniție, dar și cârpe curate pentru îngrijirea eventualelor răni.

Cum trebuia să călătorim împreună cu caii noștri, era de așteptat că nu orice vapor ne putea îndeplini această cerere, iar când reușeam să găsim un mijloc de transport adecvat, de regulă nu pleca pe o rută convenabilă nouă. Astfel că mergeam zilnic în port, căutând și întrebând în dreapta și în stânga.

Am reușit, până la urmă, să găsim o mică navă pe aburi, care avea ca destinație Ciudad de Panamá. Am ales ruta aceasta datorită faptului că aveam caii cu noi. Winnetou era de părere că nu avea rost să ocolim America de Sud, întrucât răul de mare îl putea afecta. La nevoie, puteam să urcăm cu caii pe cursul lui Chagres River, urmând să continuăm pe uscat, traversând astfel Istrul Panama.

— Fratele meu Charlie trebuie să se gândească și la cai. Un drum lung pe mare ar presupune nutreț mai mult, dar dacă vom călători și pe uscat, nu trebuie să ne facem griji pentru hrana lor.

— Ai dreptate! Vom coborî până în America Centrală, apoi vom traversa uscatul pe cai. Nu vom lua bagaje cu noi, ci doar strictul necesar.

— *Howgh!*

Ne-am luat rămas-bun de la gazdele noastre și ne-am imbarcat. Aveam fiecare câte o carabină Henry, iar asta ne dădea speranța că vom putea să ne apărăm mai bine de eventualii inamici. Secretarul împreună cu Hans ne-au condus în port și i-am asigurat că ne vom întoarce pentru a returna calul arab și carabina.

— *Master Shatterhand!* Așteptăm vești de la dumneavoastră, a spus Hans.

— La cum funcționează lucrurile în Orient, nu cred că vom reuși să vă trimitem vreuna.

— Mergeți cu Dumnezeu! a spus Gregory, secretarul.

Vaporul s-a pus în mișcare și în curând am ieșit din portul San Francisco, plutind pe lângă coastă. Șocoteam că în mai puțin de două săptămâni vom ajunge în America Centrală. Aveam timp să ne odihnim și am fost mulțumiți că am putut lua caii cu noi.

Zile după zile, am făcut doar scurte halte prin diferite porturi de pe coastă, unde se făcea aprovizionarea cu lemn pentru cazanul cu aburi. Pe vapor erau oameni, animale, marfă și alte bagaje de călătorie, iar fiecare își păzea lucrurile cum putea mai bine. Câțiva călători voiau să ajungă pe Coasta de Est a continentului, iar majoritatea, mult mai departe, în Europa sau Africa. Pentru a evita un traseu pe uscat ce presupunea pericole și greutate, oamenii alegeau să coboare pe apă până în Panama, iar de acolo să urmeze alte rute, către estul continentului. Din câte am putut observa la prima vedere, mulți călători erau căutători de aur care se întorceau acasă cu agoniseala lor.

Într-o zi, eram pe puntea vaporului, stând de vorbă cu șeful de echipaj, când cineva a venit să raporteze că i s-a furat o parte din aur. Cum mulți aveau metal prețios în bagaje, nu s-a putut rezolva nimic. Omul a rămas fără o parte din ce-a adunat din cauza lipsei sale de prevedere. Astfel de incidente se întâmplau frecvent în aceste călătorii, iar vaporul și-a continuat drumul până în portul Ciudad de Panamá.

Winnetou se plictisea de atâta inactivitate, și într-o zi a spus:

— Abia aștept să ieșim cu armășarii la plimbare! Am stat prea mult, atât noi, cât și ei.

— O să avem timp destul să facem lucrul acesta! i-am răspuns. Până vom găsi o ambarcațiune să urcăm pe Chagres River, vom dezmoști animalele.

— Dar dacă am alege să mergem pe uscat?

— Nu ar fi o variantă rea. Fratele meu s-a gândit bine. Cum istmul are aici doar optzeci și ceva de kilometri, îl putem traversa cu ușurință.

— *Howgh!*

Ideea lui Winnetou era potrivită pentru situația dată. Alegând o rută pe uscat, aveam timp să cumpărăm cele de trebuință pentru călătoria de mai târziu, de peste Atlantic, iar plimbarea prin natura plină de vegetație le făcea bine cailor.

Orașul Ciudad de Panamá era un oraș-port locuit de amerindienii și spaniolii care au colonizat în trecut zona, dar se aflau acolo și alte naționalități, precum columbieni sau mexicani. Era înconjurat de o pădure tropicală deasă, care îi dădea zonei un aspect sălbatic.

Am debarcat, îndreptându-ne către centrul orașului. Aici am constatat că lucrurile evoluau pe zi ce trecea. Fusesse dezvoltată o rețea de comerț și transport care se întindea până în partea cealaltă, pe coasta Mării

Caraibilor. Lucrurile funcționau astfel din necesitatea scurtării distanțelor. Marfa și călătorii erau transportați spre Marea Caraibilor, iar de acolo, fiecare putea pleca unde voia, fără a mai fi nevoie să se ocolească America de Sud prin Strâmtoarea Magellan. Ar fi fost de mare ajutor un canal care să unească apele oceanelor, dar în acel moment existau doar discuții și planuri în vederea unui astfel de proiect. Până la realizarea lui, oamenii se deplasau pe uscat sau pe cursul lui Chagres River și al Lago Gatún, până în punctele unde acestea permiteau navigarea. De acolo, transportul se făcea pe uscat până în localitatea-port Colón.

— Vom ajunge la Colón în maximum două zile! am spus în timp ce călăream lângă apaș.

— Îmi era dor de mirosul sălbăticiei, a zâmbit Winnetou privind frumusețea naturii.

El era un om obișnuit cu viața sălbatică și nu putea fi ținut prea mult timp într-o casă sau pe un vapor. Sufletul său voia libertatea oferită de natură.

— Poate vom vâna ceva bun! a spus el. M-am săturat de pește.

— Vom avea această posibilitate în pădurea tropicală. Vom face o friptură pe cinste!

Ne-am îmbărbătat cu gândul acesta și ne-am continuat călătoria. Am cumpărat hrană pentru câteva zile, apoi am lăsat în urmă orașul Ciudad de Panamá. Dacă lăsam caii la pas, puteam ajunge fără probleme la destinația noastră în mai puțin de două zile. Armăsarii se bucurau să facă mișcare, iar oamenii se uitau la Dunkel, oprindu-se în loc. Trebuie să menționez că un pursânge arab sau asil, cum îi spun orientalii, atrage priviri oriunde, dar lumea aici era uimită și de aspectul meu specific american. Cum Hans îmi împrumutase calul cu tot cu harnașamentul său frumos lucrat și șaua cu

oblâncul aurit, era de așteptat ca lumea să se minuneze de acestea, dar și de nepotrivirea ținutei călărețului cu armăsarul său. Aveam de gând să-mi schimb hainele cu ceva mai adecvat abia când vom ajunge în Orient.

Dorința lui Winnetou putea să se împlinească în ceea ce privește vânatul. Am observat prin pădurea ce străjuia drumul nostru felurite animale, dar unul anume ne-a atras atenția: pecarul cu guler. Era un mamifer asemănător cu porcul sălbatic, care se hrănea cu vegetația bogată din zonă. Trebuia să împușcăm un exemplar pentru a ne bucura în sfârșit de o friptură din carne proaspătă.

Am făcut popas la amiază, lăsând caii să se bucure de iarba grasă dintr-o poieniță, iar Winnetou și-a luat pușca de argint și a dispărut printre copacii pădurii. Sunetele din jur te făceau să te simți ca într-un paradis pierdut. Păsările și unele specii de maimuțe scoteau țipete stridente, iar răcoarea din pădure te îmbia la odihnă. Se știe că în această zonă trăiesc animale cum nu mai găsești nicăieri. Papagali, reptile, maimuțe, vulturi harpie și alte viețuitoare deosebite își au habitatul doar în acest ținut al Americii Centrale. Cât a lipsit Winnetou, am avut timp să mă bucur de priveliștea și atmosfera fermecătoare oferite de pădurea tropicală.

Liniștea a fost întreruptă de trosnetul unei arme de foc și păsările au zburat alarmate în toate direcțiile. În scurtă vreme, Winnetou a apărut purtând pe umeri un pecar cu guler. Reușise așadar să facă rost de carne. Când a ajuns lângă mine, a spus:

- Marele Spirit mi-a scos înainte acest animal!
- E destul de grăsun!
- Fugea din calea unui jaguar, dar a fost împușcat de mine.
- Jaguarul este dușmanul de moarte al acestor

animale!

— Acum trebuie să pândească altă pradă! Pe aceasta a luat-o Winnetou, a spus apașul liniștit.

— Fac imediat un foc!

— *Howgh!*

În timp ce Winnetou scotea pielea animalului, eu am adunat vreascuri de prin jur, apoi am aprins focul. Cea mai bună carne a fost scoasă imediat, iar în curând două țepușe cu bucăți suculente se perpeleau la focul nostru. Trebuie să recunosc faptul că și mie îmi fusese dor de un astfel de moment: să stau lângă un foc de tabără și să mă bucur de o bucată proaspătă de carne friptă.

După ce ne-am ospătat, ne-am întins și ne-am aprins pipele. Winnetou a rupt tăcerea:

— Mai avem câteva ore bune până la asfințit. Dacă ne vom continua călătoria, vom ajunge în partea cealaltă mâine, pe la ora prânzului.

— Așa este! Sper că acolo vom găsi un mijloc de transport peste mare.

— Vom aștepta unul bun! Dar acum trebuie să mergem.

— OK.

Winnetou și-a strigat armăsarul, care a venit la el numaidecât.

— *Iltschi!* a spus indianul în dialectul apaș.

„Vântul”, căci așa se tălmăcea numele calului, sărea și juca de bucurie, întrucât simțea că trebuie să pornim. Statul pe loc nu le-a făcut plăcere cailor noștri, dar acum puteau să alerge în voie. Dunkel al meu se comporta la fel de bine ca până acum și mă puteam baza pe el în continuare. Se obișnuise cu viața sălbatică și ne înțelegeam foarte bine. De când am câștigat cu el Marea Cursă, a fost răsfățatul familiei Gollwitz. Acum,

eram din nou împreună pe drumuri și nu puteam să sper decât că vom trece cu bine peste orice situație.

Am încălecat, iar drumul nostru trebuia să ne poarte peste un pod ce trecea pe deasupra apelor lui Río Chagres. De acolo, am călătorit până la jumătatea istmului, iar seara am făcut popas dincolo de localitatea El Giral. Era prima noapte în aer liber după atâtea nopți petrecute în cabina vaporului. Am făcut de pază cu rândul din cauza jaguarilor, iar dis-de-diminează ne-am pus în mișcare. Aveam friptură rece de ieri și ne-am potolit foamea.

La ora prânzului, am văzut din depărtare orașul Colón. Acolo era ținta călătoriei noastre până în momentul de față. În scurtă vreme, am ajuns în port. Acolo erau ancorate mai multe vapoare, și pe unele dintre ele se încărcau cantități mari de lemn pentru asigurarea combustibilului. Se pare că totuși aveam o șansă de a pleca mai departe.

Am lăsat caii cu Winnetou și am căutat să vorbesc cu vreun căpitan. M-am îndreptat către un vas care avea nume marocan. Căpitanul era pe punte și își dirija oamenii. Era un om solid, de origine marocană, ce vorbea o engleză amestecată cu spaniolă.

— *Buenos días señor!*

— *Buenos días!*

— Plecați peste mare, domnule? am întrebat.

— Tocmai la Tanger! Aveți nevoie de transport?

— Da, domnule! Două persoane și caii lor.

— Persoanele da! Dar caii, nu! Nu am suficient nutreț.

— Plătim, domnule! am spus.

— Până la Tanger e cale lungă! Nu puteți renunța la cai?

— Din păcate, nu! Sunt prea buni ca să îi lăsăm în

urmă.

— Va trebui să oprim pe parcurs pentru aprovizionare cu nutreț și trebuie să vă îngrijiți personal de ei.

— Prea bine, domnule! Să-mi spuneți cât costă această călătorie!

Omul s-a uitat scurt la mine și mi-a spus:

— Sper să nu fie cu supărare! Dar biletele o să coste destul de mult: trei mii de dolari în total!

Suma era destul de mare, dar am acceptat fără să mai negociez.

— Merg să vă aduc banii!

— *Bien!*

Am revenit la Winnetou, iar în zece minute eram deja instalați pe punte. Am plătit și am primit două cabine destul de confortabile. Caii stăteau într-un fel de șopron acoperit, care era amenajat special pentru transportul animalelor. Puteam să îi vizităm oricând și să ne îngrijim de ei.

Vaporul era un *steamer* propulsat de forța aburilor, cu ajutorul unei roți cu zături. Viteza sa de navigare era oarecum scăzută, dar ne putea duce la destinație fără probleme. Cum nu ne grăbeam prea tare, trebuia doar să ne înarmăm cu răbdare.

— După ora patru vom părăsi portul, domnilor! a spus căpitanul.

— Prea bine! am răspuns. În cât timp credeți că am putea ajunge în Tanger?

— Vom face oprire în Barbados, pentru refacerea stocului de lemn, apoi în maxim trei săptămâni vom ajunge la destinație. Aceasta înseamnă cam o lună în total.

— Mulțumesc, domnule căpitan.

— Spuneți-mi Jamal!

— OK!

Așadar, într-o lună de zile eram în Tanger, apoi de acolo speram să găsim o ambarcațiune care să ne ducă peste Marea Mediterană, pe coasta fostului teritoriu al Siriei. Spun fostul teritoriu, întrucât era sub ocupație otomană.

Ne-am văzut de treburile noastre, lăsând echipajul să facă pregătirile necesare pentru plecare. În timp ce Winnetou se odihnea în cabina sa, am făcut o plimbare pe puntea vaporului.

Majoritatea pasagerilor erau de origine marocană sau spaniolă. Se întorceau la casele lor după o lungă perioadă în care au trudit căutând aur. Unii erau însoțiți de familiile lor și toată lumea era nerăbdătoare să ajungă acasă. Bagajele grele de călătorie și pachetele mici, ținute aproape, arătau că oamenii aceștia reușiseră cumva să găsească ceva aur pentru a-și continua apoi viața lângă cei dragi. Căpitanul a chemat pe toată lumea pe punte, pentru a ne prezenta câteva reguli generale de conduită, ce trebuiau respectate pe vaporul său pe tot parcursul călătoriei. Omul dădea dovadă de bunătate și grijă față de pasagerii săi. Așadar, erau interzise bețiile, jocurile de noroc și furtul pe puntea vasului. Toată lumea trebuia să-și supravegheze bunurile, pentru a nu apărea probleme pe viitor.

Spunând aceste lucruri, căpitanul a dat semnalul de plecare. Vaporul s-a pus în mișcare propulsat de roata cu zbaturi și am lăsat în urmă Istmul Panama.

Aveam înaintea noastră Marea Caraibilor și ar fi trebuit să o traversăm către Est în câteva zile. Vasul se prezenta în condiții bune și căpitanul calculase destul de bine necesarul de combustibil pentru cazan. Am trecut de Antilele Mici, după care ne-am îndreptat spre Est. Aveam să oprim în Barbados pentru a reface stocul